

Πηγή: ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ **Σελ.:** 81,88-89 **Ημερομηνία έκδοσης:** 11-09-2022
Αρθρογράφος: **Επιφάνεια:** 2034.36 cm² **Κυκλοφορία:** 32170
Θέματα: ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ



**ΑΡΗΣ
ΑΡΓΥΡΗΣ**

Ο βαρύτονος με τη διεθνή σταδιοδρομία μιλάει για τη ζωή και την καριέρα του λίγο πριν από τις εμφανίσεις του στην Ελλάδα

σ. 8-9





Arns Argyris

Ο βαρύτονος με τη διεθνή σταδιοδρομία μιλάει για τη ζωή και την καριέρα του λίγο πριν από τις εμφανίσεις του στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα

«ΗΜΟΥΝ ΠΑΝΤΑ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ»



ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΔΟ

Στις 16 Σεπτεμβρίου θα βρίσκεται στη Θεσσαλονίκη για να πάρει μέρος στο Γκαλά «Μαρία Κάλλας» της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης. Θα είναι μια από τις σπάνιες εμφανίσεις του Αρη Αργύρη στην Ελλάδα, όχι όμως η μοναδική για τους επόμενους μήνες. Ο βαρύτονος με τη διεθνή καριέρα τον ερχόμενο Ιανουάριο θα τραγουδήσει στο Ολόμπια - Δημοτικό Μουσικό Θέατρο «Μαρία Κάλλας» στην Αθήνα - λεπτομέρειες θα ανακοινωθούν προσεχώς. Επιπλέον, στις 8 Απριλίου 2023 θα παρουσιάσει στην Εθνική Λυρική Σκηνή μια δική του ιδέα: Ρεσιτάλ με λίντερ που συνθέσε ο Φραντς Σούμπερτ εμπνευσμένος από την αρχαία Ελλάδα. Τίτλος της εκδήλωσης «Der griechische Schubert» («Ο Έλληνας Σούμπερτ»). Παραστάσεις της «Αίτνας» του Βέρνι στο Κέιμπριτζ, του «Χρυσού του Ρήνου» και της «Βαλκυρίας» του Βάγκνερ στο Μπράουνσβαϊγκ και η παγκόσμια πρεμιέρα του «Stabat Mater» του Χοσέ Λουίς Λαρσόμπαλ στη Βιέννη συμπληρούν το επαγγελματικό πρόγραμμα του Αρη Αργύρη για τους τρεις πρώτους μήνες του 2023. Ένα πρόγραμμα ενδεικτικό της ευκολίας με την οποία ο καλλιτέχνης μεταπηδά από το παλικό στο γερμανικό ρεπερτόριο. Αυτό εξάλλου έκανε και κατά το περασμένο καλοκαίρι, «οπότε ηγαινοερχόμουν από το Σανκτ Μαργκαρέν όπου τραγουδούσα τον «Ναμπούκο» του Βέρνι στο Μπαϊρόι όπου τραγουδούσα τον Τέλεραμουντ σε μια παραγωγή του «Λόεγκριν» για παιδιά και έκανα cover σε όλους τους Βόταν στο «Δαχτυλίδι του Νίμπελουγκ» του Βάγκνερ».

Ενδιαφέροσα η διαδρομή αλλά και δύσκολη. Ο Ναμπούκο είναι ρόλος απαπίσεων, το ίδιο και ο Βόταν...

«Δύσκολη αλλά σημαντική. Ο «Ναμπούκο» ήταν για μένα μια μεγάλη πρόκληση, η οποία ευτυχώς πήγε πολύ καλά. Όσο για το Φεστιβάλ του Μπαϊρόι, νομίζω πως είμαι ο πρώτος Έλληνας Λυρικός τραγουδιστής που έχει συμμετάσχει σε παραγωγή του. Παλαιότερα επρόκειτο να κάνει ο σπουδαίος Κώστας Πασχάλης (ένας από τους δασκάλους μου) Βάλφραμ στον «Τανχόιζερ», αλλά τελικά – δεν ξέρω για ποιον λόγο – δεν τον τραγούδησε. Έτσι η παρουσία μου εκεί, έστω ως cover ή μέσο της παιδικής όπερας, χωρίς να θέλω να λέω υπερβολές, είναι ιστορικά ένα γεγονός που έχει κάποια σημασία. Και που με κάνει να αισθάνομαι υπερήφανος».

Ο Βάγκνερ είναι ένας συνθέτης που τον τραγουδάτε συχνά. Η αλήθεια είναι πως οι Έλληνες τραγουδιστές δεν έχουν ιδιαίτερη παράδοση στη μουσική του. Εσείς πώς συναντήσατε μαζί του;

«Έτσι είναι, εμείς οι Έλληνες δεν τραγουδάμε πολύ Βάγκνερ, εγώ όμως έχω ασχοληθεί μαζί του αρκετά. Επειδή μου είχαν γίνει και μου γίνονται προτάσεις, επειδή είναι ένας συνθέτης στο έργο του οποίου βρήκα μεγάλο ενδιαφέρον, επειδή τραγουδού πολύ στη Γερμανία που ανεβαίνουν τακτικά τα έργα του... Θα έλεγα πως τα τελευταία χρόνια της καριέρας μου έχω επικεντρωθεί κυρίως στον Βάγκνερ και στον δραματικό Βέρνι και στον Πουτσίνι».

Πόσο δύσκολο είναι να τραγουδάτε και τα δύο είδη, και γερμανική και παλική όπερα; Απαιτείται διαφορετική προσέγγιση;

«Στην πραγματικότητα το ένα ρεπερτόριο με έχει βοηθήσει στο άλλο. Τι εννοώ; Ο Βάγκνερ ζητεί να επικεντρωθείς με μεγάλη σοβαρότητα και προσοχή στη γλώσσα, στο κείμενο, στην άρθρωση, στην εκφορά του λόγου. Η μελέτη που κάνω για να ανταποκριθώ με έχει βοηθήσει πάρα πολύ στο παλικό ρεπερτόριο, όταν τραγουδάω «Να-

Ο καλλιτέχνης ως Βόταν στη «Βαλκυρία» του Βάγκνερ



Ο Άρης Αργύρης ως «Ναμπούκο» στην πρόσφατη παραγωγή της όπερας του Βέρντι που παρουσιάστηκε στο Σανκτ Μαργκαρέτεν της Αυστρίας



μπούκο», «Μάκβεθ», Ιάγος από τον «Οθέλλο», Σκάπρια από την «Τόσκα». Με έχει μάθει να δίνω σημασία στην κάθε λέξη, σε κάθε φθόγγο! Από την άλλη η ιταλική σχολή με έχει βοηθήσει στο τραγούδι, ώστε ο ήχος να ρέει, να έχει αρμονική γραμμή. Έτσι, ο Βάγκνερ που παρουσιάζω εγώ δεν γίνεται μια μετά μουσικής απαγγελία, είναι μελωδικός και τραγουδιόμενος».

Τελικά ποιο από τα δύο ρεπερτόρια, το γερμανικό ή το ιταλικό, προτιμάτε; Έχετε αγαπημένους συνθέτες;

«Δεν μπορώ να διαλέξω. Εκείνο που ξέρω πολύ καλά είναι πως τώρα πια, έχοντας μπει στο δραματικό ρεπερτόριο, δεν μπορώ να τραγουδήσω στη σκηνή έναν «Κουρέα της Σεβίλλης» που τον αγαπώ. Γιατί εγώ έρχομαι από το ελαφρύ ιταλικό ρεπερτόριο. Στο παρελθόν είχα κάνει πολύ Μότσαρτ και πολύ Ροσίνι».

Και πώς περάσατε στο πιο δραματικό ρεπερτόριο;

«Νομίζω πως πρόκειται για τη φυσιολογική διαδικασία εξέλιξης και ωρίμασης της φωνής μου. Σκεφτείτε, έκανα το νιμπούτο μου στην Αθήνα τον Απρίλιο του 1997, με μια όπερα του Νίκου Μαμαγκάκη. Έχουν περάσει 25 χρόνια. Είμαι 47 χρονών και βρίσκομαι στη σκηνή 25 χρόνια. Δεν είναι λίγο! Όμως, δεν θέλω να φανώ υπερφίαλος, ούτε να παίξω τον ρόλο του ιδιοφρούς τραγουδιστή. Θεωρώ πως στην καριέρα μου έχω υπάρξει τυχερός. Γιατί οι ρόλοι που έρχονταν ήταν οι κατάλληλοι, ήταν πάντα εκείνοι που έπρεπε σε σχέση με την ηλικία μου και με την τεχνική πρόοδο που είχα κάνει την εκάστοτε περίοδο. Έκανα όμως και πολύ λίγα λάθη γιατί δεν υπερβέβαλα ποτέ των δυνατοτήτων μου».

Πείτε μας ένα λάθος σας, κάτι που τώρα γνωρίζετε πως θα μπορούσατε να το έχετε αποφύγει.

«Ήμουν 25-26 χρονών όταν έκανα τον πρώτο Εοκαμίνο μου, στη Θεσσαλονίκη, τον ρόλο του ταυρομάχου στην «Κάρμεν». Με κούρασε πάρα πολύ, δεν ήμουν ακόμα έτοιμος. Όμως και με τα λάθη προχωράς, αποκτάς γνώση και βελτιώνεσαι. Εξάλλου ήμουν πολύ νέος, δεν ήξερα, κάθε μέρα που περνούσε μάθαινα κάτι νέο».

Πολύ νωρίς ξεκίνησε και η διεθνής καριέρα για εσάς. Ήταν επιδίωξη σας ή έτυχε;

«Ήταν επιδίωξη μου. Ήθελα να φύγω στο εξωτερικό. Ήταν ένα όνειρο. Δεν είχα ιδέα για τις δυσκολίες. Δεν ήξερα τι θα συναντούσα, δεν ήξερα καν τι έπρεπε να κάνω. Απλά έδωσα για τις υποτροφίες «Μαρίας Κάλλας» έχοντας μια πολύ αγνή πρόθεση: Ήθελα να πάω στην Ιταλία, γιατί για την Ιταλία άκουγα τότε από διάφορους φίλους-τραγουδιστές στη Λυρική. Είπαγα μάλιστα να βρω δουλειά εκεί για να μπορέσω να ανταποκριθώ στα έξοδά μου. Εδώσα λοιπόν τότε για την υποτροφία «Κάλλας» και ο Χρήστος Λαμπράκης, που ήταν ο πρόεδρος, με κάλεσε στο γραφείο του, μου ανα-

κοίνωσε πως είχα κερδίσει αλλά μου είπε και πως «δεν θέλουμε να πάτε στην Ιταλία και να κάνετε ιδιωτικά μαθήματα, γιατί η μέχρι τώρα εμπειρία μας μάς έχει δείξει πως θα ήταν καλύτερο να σας στείλουμε σε μια μουσική ακαδημία και να έχετε μια πιο πλήρη εκπαίδευση». Μέλος στην επιτροπή ήταν τότε η σπουδαία μεσόφωνός μας, η Δάφνη Ευαγγελάτου, η οποία με ήθελε στη τάξη της στο Μόναχο. Δέχτηκα με χαρά και ξεκίνησε το μεγάλο ταξίδι. Ξεκίνησα μαθήματα δίπλα στην Ευαγγελάτου ενώ τραγουδούσα ήδη στη Λυρική. Δεν ήμουν ποτέ ο τραγουδιστής των διαγωνισμών, ό,τι έκανα το έκανα μέσα από ακρόασεις, μέσα στο σύστημα το γερμανικό».

Το οποίο από όσο γνωρίζω προϋποθέτει μεγάλες αντοχές, είναι αρκετά σκληρό!

«Πράγματι, τραγουδήσα πολύ, πάρα πολύ στη Γερμανία! Έπυχαν χρονιές που έκανα και 75 και 80 παραστάσεις. Έμαθα όμως και πολλά! Και άλλοι συνάδελφοι θα σας πουν το ίδιο. Η Αλεξία Βουλγαρίδου έκανε επίσης πολλές παραστάσεις στο Μάνχαιμ. Και ο Δημήτρης Τηλιακός έκανε πολλές παραστάσεις όταν ήταν στη Νυρεμβέργη. Αυτό ήταν μεγάλο σχολείο για όλους μας. Γιατί στα λυρικά θέατρα της Γερμανίας ή τα βγάζεις πέρα ή δεν τα βγάζεις πέρα. Δεν υπάρχει κάτι άλλο».

Εσείς τα βγάλατε πέρα. Είχε κάποιο κόστος όλο αυτό;

«Είχε κέρδος. Έμαθα να στέκομαι στη σκηνή. Ήμουν πάντα άνθρωπος της ευθύνης και του προγράμματος, έγινα όμως ακόμα πιο συνειδητοποιημένος. έγινα ακόμα πιο οργανωμένος, έμαθα να σχεδιάζω τα πράγματα πολύ καλά και αυτό με βοηθάει στην ηρεμία μου και στην ψυχική ισορροπία μου. Έχω την ίδια στιγμή τη φωτιά την ελληνική και το πάθος, το οποίο φαίνεται, νομίζω, στο τραγούδι μου. Αλλά ιώθω πραγματικά ευγνώμων που ξεκίνησα την καριέρα μου στη Γερμανία. Θα ήμουν άδικος αν έλεγα το αντίθετο. Η απόφαση του Λαμπράκη να με στείλουν στο Μόναχο ήταν ένα από τα μεγαλύτερα δώρα που μου δόθηκαν στη ζωή μου».

Είκατε όμως και εσείς ένα ακόμα προσόν, όπως φαίνεται: Να αντιλαμβάνεστε τις ευκαιρίες και να τις αρπάζετε την ώρα που σας δίνονται, όχι;

«Ακριβώς έτσι! Είχα καταλάβει πως αυτή ήταν η μεγάλη ευκαιρία μου και το είχα πει τότε, θυμάμαι, και στην Ευαγγελάτου. Πως έπρεπε να δεχτώ εκείνο που μου πρόσφεραν, γιατί δεν θα βρισκόταν στο δρόμο μου κάτι άλλο παρόμοιο».

Τελικά ακολουθήσατε δρόμο παρόμοιο με εκείνο της Δάφνης Ευαγγελάτου, αφού εκτός από σολίστας σήμερα είστε και καθηγητής τραγουδιού. Σας αρέσει να διδάσκετε;

«Πολύ! Διδάσκω στο Πανεπιστήμιο Καλών Τεχνών στο Βερολίνο. «Να προσέχεις», με είχε συμβουλέψει η Ευαγγελάτου όταν ξεκινούσα, «είναι δύσκολο να κάνεις καριέρα και να διδάσκεις παράλληλα. Μήπως είναι πολύ νωρίς και σε κουράσει;». Την είχα διαβεβαιώσει πως θα ήμουν προσεκτικός και πως θα είχα την απαραίτητη οργάνωση. Γιατί όλα είναι θέμα οργάνωσης. Βεβαίως, λόγω της διδασκαλίας δεν μπορώ να λείπω διαρκώς από το σπίτι, δεν μπορώ να φεύγω συνέχεια για παραστάσεις. Αυτό είναι και βολικό, γιατί μένω περισσότερο χρόνο με την οικογένειά μου».

Τι ρόλο παίζει λοιπόν ο παράγοντας «οικογένεια» στη ζωή σας;

«Εξαιρετικά σημαντικό. Έχω δύο πανέμορφες κόρες δεκαεσσάρων και δεκαεπτά ετών και μια καταπληκτική σύζυγο που είναι και εκείνη τραγουδίστρια, τη Λούπε Λαρσάμπαλ. Η οποία – αν και ενοχλείται όταν το λέω σε συνεντεύξεις – είναι το μεγάλο ταλέντο της οικογένειας. Γιατί όχι μόνο έχει μια από τις ομορφότερες φωνές δραματικής μέτζο που έχω ακούσει, αλλά ασχολείται και με τη σύνθεση, είναι και διευθύντρια χορωδίας... Η Λούπε (κατάγεται από την Αργεντινή) κάνει τη δική της καριέρα, κάνουμε όμως και πράγματα μαζί. Είναι και ο πατέρας της μουσικός, συνθέτης, και θα παρουσιάσουμε μαζί το «Stabat Mater» του στη Βιέννη του χρόνου».

Τα κορίτσια σας ασχολούνται με τη μουσική;

«Όχι, δυστυχώς όχι. Βλέπουν τον μπαμπά να είναι διαρκώς στο δρόμο και έχουν συνειδητά αποφασίσει πως δεν θέλουν να κάνουν αυτού του είδους τη ζωή. Δεν πειράζει. Κάνουν τις επιλογές τους. Εκείνο που με ικανοποιεί είναι πως αγαπιούνται μεταξύ τους και πως είναι πολύ καλά παιδιά. Είμαι υπερήφανος και για τις δύο!».

Είστε ευτυχισμένος από τη ζωή σας;

«Όπως σας είπα, η οικογένειά μου είναι πηγή ευτυχίας. Την ίδια στιγμή, όπως πιθανώς θα γνωρίζετε και εσείς, δεν είναι καθόλου εύκολο να κερδίζει κάποιος τα προς το ζην κάνοντας αυτό που αγαπάει, ειδικά τις τελευταίες δεκαετίες που τα πράγματα μοιάζουν να γίνονται όλο και πιο δύσκολα. Η ζωή τρέχει όλο και πιο γρήγορα από εμάς και εμείς τρέχουμε πίσω της λαχανιασμένοι και προσπαθούμε να τη φτάσουμε. Έχω καταφέρει σε αυτό το δυσχερές περιβάλλον να έχω ηρεμία και να είμαι δημιουργικός, οπότε, ναι, είμαι ευτυχισμένος. Όμως, δίχως την οικογένειά μου δεν θα τα είχα καταφέρει. Μίλησα για τη σύζυγό μου με θαυμασμό όχι μόνο επειδή το αξίζει για τον τρόπο με τον οποίο διαχειρίζεται την καριέρα της και τα ταλέντα της, αλλά και με τον τρόπο με τον οποίο στέκεται στην οικογένειά της, στα παιδιά και σε εμένα. Είμαστε και οι δύο μουσικοί και καταφέρνουμε να συζητούμε ανοιχτά, με μεγάλη κατανόηση, δίχως ανταγωνισμούς. Χωρίς την ισορροπία που μου προσφέρει η οικογένειά μου δεν νομίζω πως θα μπορούσα να ήμουν αυτός που είμαι τώρα. Δεν θα μπορούσα καν να κατανοήσω τη μουσική με τον τρόπο που την κατανώ».

Γκαλά «Μαρία Κάλλας», με σολίστα την Αλεξία Βουλγαρίδου και τον Άρη Αργύρη. Στις 16 Σεπτεμβρίου, στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης. Με την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης. Διευθύνει ο Φίλιπ Μπαχ.